

Sygn. akt VIII C 117/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 31 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 maja 2021 roku w Ł.

sprawy z powództwa M. A. (1)

przeciwko J. K.

o zapłatę

1. oddala powództwo,

2. zasądza od powoda M. A. (1) na rzecz pozwanego J. K. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 117/21

UZASADNIENIE

W dniu 20 listopada 2019 roku powód M. A. (1), reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanemu J. K. powództwo o zapłatę kwoty 849,18 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik podniósł, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. w dniu 30 stycznia 2018 roku umowy pożyczki nr (...), na mocy której pozwany otrzymał kwotę 800 zł. Pozwany nie dotrzymał warunków umowy i nie spłacił pożyczki, której termin wymagalności upływał w dniu 30 kwietnia 2018 roku. W dniu 18 grudnia 2018 roku powód nabył w drodze umowy cesji przedmiotową wierzytelność.

(pozew w e.p.u. k. 4-6)

W dniu 27 lutego 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu wyjaśnił, iż nie zawierał przedmiotowej umowy dodając, iż od ponad 2 lat boryka się z zaciągniętymi na niego zobowiązaniami finansowymi, na gruncie których wskazywany jest adres Ł., ul. (...).

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 7, sprzeciw k. 11-13, postanowienie k. 64)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

(pismo procesowe k. 73-73v.)

W piśmie procesowym z dnia 6 kwietnia 2021 roku ustanowiony przez pozwanego zawodowy pełnomocnik podtrzymał stanowisko wyrażone w sprzeciwie. Uzupełniając wyjaśnił, iż załączniki do umowy cesji mające wykazać przejście wierzytelności na rzecz powoda są całkowicie nieczytelne. W tej sytuacji powód nie udowodnił swojej legitymacji procesowej czynnej. Niezależnie od powyższego podniósł, iż sporne zobowiązanie nie zostało zawarte przez pozwanego, a przez A. A. zamieszkałego w Ł., przy ul. (...), który zaciągał zobowiązania na dane pozwanego. Osoba ta zmarła w marcu 2018 roku i wówczas ustała dotychczasowa aktywność na rachunku. Gdy pozwany powziął wiadomość o zaciągniętych zobowiązaniach rozpoczął ich spłatę.

(pismo procesowe k. 95-96v.)

Na rozprawie w dniu 17 maja 2021 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa. Strona przeciwna na rozprawie nie stawiała się.

(protokół rozprawy k. 137-138v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 stycznia 2018 roku (...) Sp. z o.o. sporządził ramową umowę pożyczki nr (...), w treści której jako pożyczkobiorcę wskazał J. K., zamieszkałego w Ł., przy ul. (...). Tego samego dnia pierwotny wierzyciel sporządził umowę pożyczki sygnowaną tym samym nr, na mocy której oznaczony w jej treści pożyczkobiorca – J. K. – otrzymał kwotę 800 zł. Przyznana pożyczka wraz z prowizją – 173,32 zł i odsetkami – 6,70 zł podlegała spłacie do dnia 30 kwietnia 2018 roku.

W dokumentach wewnętrznych, sporządzonych elektronicznie, stanowiących potwierdzenie przelewu, pożyczkodawca wskazał, że w dniu zawarcia umowy z rachunku nr (...) (...) 5770 dokonano przelewu na kwotę 1,00 zł potwierdzającego warunki umowy nr (...), a także, że tego samego dnia na w/w rachunek została przelana kwota 800 zł z tytułu umowy pożyczki.

(umowa ramowa pożyczki k. 83-85v., umowa pożyczki k. 86, harmonogram k. 86v., formularz informacyjny k. 86v.-88, dokument wewnętrzny k. 89, k. 90)

W dniu 18 grudnia 2018 roku (...) Sp. z o.o. zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności pieniężne z tytułu umów pożyczek wymienione w załączniku nr 1A.

Wyciąg z załącznika do umowy obejmujący wykaz wierzytelności objętych przedmiotową umową cesji załączony do akt jest nieczytelny.

(umowa przelewu wierzytelności k. 76-78, załącznik k. 78v.-80)

Pozwany J. K. nigdy nie był zameldowany pod adresem Ł., ul. (...). Rachunek osobisty pozwanego założony jest w (...) i nosi nr 37 1240 (...) 7820.

W okresie od dnia 18 stycznia 2018 roku do dnia 5 marca 2018 roku na rachunek nr (...) (...) 5770 wpłynęła łącznie kwota kilkudziesięciu tysięcy złotych z tytułu ponad 20 umów pożyczek. Do dnia 16 marca 2018 roku przedmiotowy

rachunek był intensywnie używany, były dokonywane na niego wpłaty, m.in. przez M. A. (2), był on obciążany licznymi transakcjami bezgotówkowymi. Po dniu 16 marca 2018 roku z rachunku są dokonywane wyłącznie spłaty różnych zobowiązań finansowych, nie jest on wykorzystywany w żaden inny sposób.

Rachunek bankowy o nr 50 1140 (...) 5770 został założony przez pozwanego dla swojego kolegi A. A., który chciał mieć ukryty przed żoną rachunek, z którego mógłby korzystać. Na umowie bankowej widnieje adres Ł., ul. (...), a także nr telefonu należący do A. A.. Kilka tygodni przed śmiercią tej osoby, która nastąpiła w marcu 2018 roku, pozwany powziął wiedzę, że na jego dane zaciągnięto szereg zobowiązań finansowych. Rozmawiał on na ten temat z A. A. i otrzymał zapewnienie, że wszystko zostanie spłacone. Po śmierci kolegi J. K. sam spłaca opisane zobowiązania.

(dowód z przesłuchania pozwanego 00:05:33-00:27:35 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 17 maja 2021 roku, zaświadczenie z miejsca pracy k. 98, zaświadczenie o poprzednich adresach k. 99-100, historia rachunku k. 101-114)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź, jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania pozwanego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie zasadny okazał się zarzut braku legitymacji czynnej powoda, powód nie wykazał bowiem swojego uprawnienia do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikająca z rzekomo zawartej przez pozwanego w dniu 30 stycznia 2018 roku umowy pożyczki. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność z tytułu umowy pożyczki nr (...), nie złożył bowiem czytelnego załącznika do umowy cesji wierzytelności zawartej z pierwotnym wierzycielem w dniu 18 grudnia 2018 roku. Powód załączył w poczet materiału dowodowego wyłącznie przedmiotową umowę cesji, nie wykazując jednak w żaden sposób, że po pierwsze osoba podpisująca umowę w imieniu cedenta była to tego umocowana, po drugie, że przedmiotem cesji była wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem od pozwanego. Podkreślić należy, że dokumenty złożone przez stronę powodową, a mające dowodzić objęcie umową przelewu również wierzytelności stanowiącej źródło roszczenia pozwu, są zupełnie nieczytelne. W konsekwencji Sąd nie był w stanie ustalić treści załącznika do umowy przelewu wierzytelności, przez co dokument ten jest nieprzydatny do rozpoznania sprawy. Oczywistym pozostaje, że nie było rzeczą Sądu wzywać zawodowego pełnomocnika powoda do złożenia czytelnego odpisu załącznika do umowy cesji wierzytelności wykazującego przelew wierzytelności objętej pozwem. Brak ten nie jest brakiem formalnym pozwu, który podlegałby usunięciu w trybie art. 130 § 1 k.p.c. Tego rodzaju zaniechanie Sąd bierze pod uwagę oceniając merytoryczną zasadność powództwa. Zauważyć również należy, że pełnomocnik powoda nie stawiał się na termin rozprawy i tym samym pozbawił się możliwości ewentualnego okazania czytelnego odpisu przedmiotowego załącznika na rozprawie, nie złożył także żadnej odpowiedzi pismo procesowe strony przeciwnej, w treści którego wywiedziony został zarzut braku legitymacji czynnej. Podkreślenia wymaga, że w przypadku podmiotów jak powód, masowo skupujących wierzytelność, nabycie konkretnej wierzytelności winno być wykazane ponad wszelką wątpliwość. Niestaranne przygotowywanie dokumentów przez zawodowych pełnomocników musi rodzić i rodzi swoje procesowe konsekwencje. W świetle poczynionych rozważań uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył tą, konkretną wierzytelność względem pozwanego stanowiącą źródło roszczenia pozwu. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie,

ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. Irrelevantne znaczenie ma przy tym okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza, kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

W świetle powyższej konkluzji jedynie na marginesie wyjaśnienia wymaga, że strona powodowa nie podważyła, a wręcz nawet nie starała się podważyć depozycji pozwanego, który zaprzeczył, aby był stroną spornej umowy. Przypomnienia wymaga, że zgodnie z relacją J. K., otworzył on rachunek bankowy o nr 50 1140 (...) 5770 dla swojego kolegi A. A.. Po jego śmierci okazało się, że osoba ta zaciągnęła na nazwisko pozwanego szereg zobowiązań finansowych. Przedstawiona przez pozwanego historia, choć wydaje się nieprawdopodobna, znajduje potwierdzenie w załączonych przez niego dokumentach, w szczególności w zestawieniu operacji na rachunku. Wynika z niego, że do dnia 16 marca 2018 roku, kiedy to A. A. miał ciężko zachorować, rachunek był intensywnie wykorzystywany. Wpływały na niego środki z tytułu zawieranych umów pożyczek/kredytów, wpłaty własne, zasilenia konta przez innego osoby, wreszcie saldo rachunku było obciążane wykonywanymi transakcjami bezgotówkowymi. Co istotne, jedną z wpłacających osób była M. A. (2), będąca dla pozwanego osobą obcą, a więc nie mającą żadnych przesłanek, aby rachunek ten zasilać kilkoma wpłatami. Po śmierci A. A. dotychczasowa aktywność na rachunku całkowicie ustała, a jedyne operacje to obciążanie rachunku opłatami przez bank i spłaty zobowiązań finansowych przez pozwanego. Dodatkowo, w okresie od dnia 17 marca 2018 roku na rachunku nie odnotowano jakiegokolwiek aktywności, choć wcześniej był on w codziennym użytku. Dla zobrazowania powyższego, w okresie 16 stycznia – 16 marca 2018 roku (tj. przez 2 miesiące) na rachunku odnotowano ponad 300 operacji. W okresie późniejszym, do dnia 5 grudnia 2018 roku (tj. przez blisko 9 miesięcy) operacji tych było tylko 51. Gdyby przyjąć, że rachunek ten od samego początku był używany przez pozwanego, taka zmiana w zakresie jego używania byłaby całkowicie zaskakująca. Nie może przy tym ująć uwadze, że po dniu 16 marca 2018 roku spłata zobowiązań dokonywana z przedmiotowego rachunku następuje w sposób systematyczny, powtarzalny, co nie miało miejsca wcześniej. Co oczywiste, skoro rachunek został założony na pozwanego (choć z adresem i nr telefonu A. A.), to widniejące na umowie dane wrażliwe jak PESEL, nr dowodu osobistego, także należały do pozwanego. Osoba dysponująca taką umową mogła zatem z łatwością wykorzystać te dane. Reasumując, w świetle wyjaśnień pozwanego, które nie zostały w jakikolwiek sposób podważone oraz złożonych przez niego dokumentów, Sąd uznał, że umowa z dnia 30 stycznia 2018 roku nie została zawarta przez J. K.. Także zatem z tej przyczyny pozew podlegał oddaleniu.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało oddalone w całości. Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 270 zł i obejmowały koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej.